

Verkondiging

In de beide lezingen van deze morgen gaat het over bidden. In het uur voorafgaande aan zijn dood is Stefanus zelfs vervuld van heilige Geest en mag hij Gods heerlijkheid en Jezus al zien. En op het moment dat hij gestenigd wordt, bidt hij voor degenen die hem dat aandoen, dat het hen niet aangerekend zal gaan worden.

Kent u Stefanus nog? Hij is bekend geworden omdat hij de eerste was die omwille van zijn geloof stierf. Hij was een van de zeven diakenen die door de apostelen waren aangesteld, toen het werk hen boven het hoofd dreigde te groeien. De beginnende geloofsgemeenschap begon namelijk zo uit te dijen door de toetreding van een grote groep Grieks sprekende joden die dus christenen werden, de zogeheten hellenisten.

In de perikoop voorafgaand aan de lezing van vanochtend kunt u lezen hoe Stefanus voor het Sanhedrin, de rechtbank van de tempel, gesleept werd, omdat hij in conflict was gekomen met die Grieks sprekende joden. Hij had namelijk een lange, kritische redevoering gehouden tegen de tempel en dat was hen in het verkeerde keelgat geschoten. Hij moest het met de dood bekopen.

De evangelielezing van deze zondag is het derde en laatste deel van het grote gebed van Jezus, dat heel het 17e hoofdstuk van het Johannesevangelie beslaat. U moet daarbij bedenken dat dit een afscheidstekst is: het gaat namelijk vooraf aan de arrestatie, het lijden en de dood van Jezus, zoals dat door Johannes is opgeschreven.

Voor alles bidt Jezus om eenheid. Daarmee wordt niet op de eerste plaats bedoeld de eenheid tussen de christenen onderling zoals men vaak meent. Jezus bedoelt de verbondenheid van de christenen met hem. En - zo zegt hij - daar staat de relatie van eenheid tussen hem en zijn Vader - model voor.

Vergelijk het met de tekst van zijn afscheidsrede verderop in het Johannesevangelie waarin hij zegt: "Ik ben de wijnstok, jullie zijn de ranken. Wie in mij blijft, zoals ik in hem, draagt veel vrucht. Los van mij kunt gij niets".

Ergo: bij bidden gaat het om verbondenheid. Verbondenheid met wie of wat kun je dan afvragen.

Voor Stefanus is het helder: met Jezus en door hem met God, zijn en onze Vader. En zo leert Jezus het ons nu ook.

Dit alles kan je bij de vraag brengen wat bidden nou voor jezelf betekent. Wat is bidden voor jou? Ik wil er zelf proberen een antwoord op te geven.

Als eerste schiet me dan een gedichtregel te binnen: "Bidden is....de wereld in verband zien met ongeschapenheid, is de eeuwigheid van zon en zand zien". Bidden betekent voor mij mijzelf afstemmen boven de waan van alle dag, op de wereld van het oneindige, eeuwige, onvergankelijke, op de wereld van God. Als ik het formuleer in radio-termen van zenden en ontvangen, dan zou ik zeggen:"bidden is je radio op een rustige zender afstemmen, bv Hilversum 4 ". Ik laat drukte en gedoe en jachten en jagen achter mij om binnen te treden in een ruimte waarin ik kan rusten, tot rust kan komen bij God.

Het gaat me veel gemakkelijker af om te zeggen wat bidden in ieder geval niet is volgens mij. Zo ontmoette ik een keer een man in de kapel van het ziekenhuis, die zat te huilen bij de beeltenis van Maria. Ik ging naast hem zitten en vroeg wat hem zo verdrietig maakte. Hij vertelde me dat zijn dochter heel ernstig ziek was en vervolgens - nu citeer ik hem - : " en ik heb al wel voor dertig euro verstookt aan kaarsen, maar ze wil niet luisteren!".

Bidden is niet marchanderen, niet schipperen of onderhandelen met een hogere macht over wat iets moet kosten om je zin te krijgen. Bidden is wat mij betreft sowieso niet vragen om iets. Vaak doen mensen dat, die in het algemeen niet zo met God of geloven bezig zijn, alleen als de nood aan de man komt. Zo heb ik in mijn baan als gevangenispastor veel mannen horen zeggen dat ze de sterren van de hemel hebben gebeden in de politiecel, maar dat het niets, maar dan ook niets geholpen had. Daar heb ik de volgende kostelijke zin opgepikt:" Pastor, bidden in nood helpt geen kl..t".

Misschien is bidden veel meer een situatie, een zieke, een kwestie uit je eigen handen geven en in handen van de Schepper leggen en om wijzing vragen. Dan zit je meer op het niveau van de Indiase dichter Tagore, die een zeer bekend gedicht over bidden heeft geschreven, waarmee ik deze preek af wil sluiten:

Laat mij niet bidden om gevrijwaard te worden voor gevaren, maar om ze zonder vrees tegemoet te treden.

Laat mij niet vragen dat mijn pijn verzacht wordt, maar dat ik de moed zal hebben om haar te doorstaan.

Laat mij niet zoeken naar bondgenoten op het slagveld van het leven, maar laat mij vertrouwen op mijn eigen kracht.

Laat mij niet in angstige vrees vragen om gered te worden, maar hopen op het geduld en de rust om mijn vrijheid te winnen.

Geef dat ik geen lafaard zal zijn, die alleen in voorspoed Uw genade voelt, maar laat mij het houvast van Uw hand voelen in mijn mislukkingen.

Amen.